

НАУКОВІ БІОГРАФІЇ

Девід О. СТЮАРТ

ДЖОРДЖ ВАШИНГТОН:

ПОЛІТИЧНЕ ПІДНЕСЕННЯ
БАТЬКА-ЗАСНОВНИКА
АМЕРИКИ

Харків
«ФОЛІО»
2023

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Дійові особи

Ебігейл Адамс. Через постійні розлуки зі своїм чоловіком Джоном Адамсом з Массачусетсу вона залишила по собі листування, яке охоплює період у декілька десятиліть. Її листи відрізняються глибиною думки та дотепністю, а також містять цікаві спостереження за подіями й людьми. На відміну від свого чоловіка, Ебігейл Адамс була палкою прихильницею Вашингтона.

Джон Адамс. Блискучий юрист з Массачусетсу. Він був провідною фігурою на двох Континентальних конгресах. Адамс наполягав на призначенні Вашингтона головнокомандувачем Континентальної армії, а потім на прийнятті Декларації незалежності. На дипломатичній службі Адамс допомагав вести переговори перед укладанням мирного договору 1783 року і був послом у Великій Британії. Він обіймав посаду віцепрезидента при Вашингтоні протягом двох термінів і замінив його на цій посаді після президентських виборів. Бувши давніми політичними союзниками, Вашингтон і Адамс виказували взаємну повагу, проте їхні особисті стосунки не відрізнялися теплотою.

Семюел Адамс. Лідер массачусетського опору британській політиці до війни за незалежність. Він був президентом Континентального конгресу і губернатором свого рідного штату.

Вільям Александер, лорд Стірлінг. Багатий мешканець Нью-Джерсі, який без успіху претендував на титул шотландського пера. Александер був полковим і дивізійним командиром у Континентальній армії. Він допоміг зірвати змову Конвея, яка мала на меті відсторонення Вашингтона з посади головнокомандувача. Александер у званні генерал-майора брав участь у Монмутській битві й очолював військовий суд над генерал-майором Чарльзом Лі.

Анна Марія Дендрідж Бассет. Молодша сестра Марти Дендрідж Вашингтон, її улюблениця. Плантація Елтам, чийм власником був Бервелл Бассет, ставала улюбленим місцем відпочинку для Джорджа й Марти Вашингтонів, коли подружжя подорожувало між Маунт-Верноном і Вільямсбургом, столицею колонії Вірджинія.

Бервелл Бассет. Чоловік Анни Марії Дендрідж. Він володів плантацією в окрузі Нью-Кент, штат Вірджинія, і мав приятельські стосунки з Вашингтоном і членами його родини. Після осади Йорктауна син

Марти, Джон Парке Кастіс, помер від епідемічного висипного тифу на плантації Елтам, яка належала Бассету.

Джон Карлайл. Шотландський купець, який оселився в Олександрії, штат Вірджинія, й одружився з дочкою полковника Вільяма Ферфакса. Він був інтендантом Вірджинського полку на початку Франко-індіанської війни, а також суддею округу Ферфакс разом з Вашингтоном.

Генерал Томас Конвей. Хоча змова Конвея названа на його честь, цей ірландець, ветеран французької військової служби, не був ініціатором зусиль, спрямованих на те, щоб замінити Вашингтона на посту головнокомандувача в 1777 і 1778 роках. Здібний командир на полі бою, Конвей нажив собі ворогів завдяки своїй зарозумілості й амбіціям. Він повернувся в Європу влітку 1778 року після отримання кульового поранення під час дуелі.

Доктор Джеймс Крейк. Шотландець, вивчав медицину в Единбурзькому університеті, емігрував до Вірджинії і оселився у Вінчестері, де служив хірургом у Вірджинському полку під час Франко-індіанської війни. У 1770 і 1784 роках Крейк подорожував разом з Вашингтоном через Західну Вірджинію та інші прикордонні землі. Він також служив хірургом у Континентальній армії. Цей старий друг Вашингтона переїхав до Олександрії після війни й очолив лікарів, які піклувалися про здоров'я Вашингтона під час його останньої хвороби в 1799 році.

Джон (Джекі) Парке Кастіс. Син Марти Вашингтон від першого шлюбу з Даніелем Парке Кастісом. Джекі Кастіс успадкував велике багатство в молодому віці, хоча його байдужість до освіти розчарувала Вашингтона. У вісімнадцять років він одружився з Елеонорою Кальверт з Меріленду. Під час війни за незалежність працював у Генеральній асамблеї штату Вірджинія. Помер у 1783 році у віці 26 років від епідемічного висипного тифу незабаром після закінчення осади Йорктауна, куди він приїжджав у ставку Вашингтона. Після його смерті залишилося четверо дітей, двоє з яких були виховані Джорджем і Мартою Вашингтонами.

Роберт Дінвідді. Шотландський купець і британський чиновник, який обіймав посаду колоніального губернатора Вірджинії з 1751 по 1758 рік. Дінвідді відправив Вашингтон на переговори до французів у форти на кордоні Пенсільванії в 1753 — 1754 роках, що стало першим його громадсько-політичним дорученням, а також призначив Вашингтона очолити Вірджинський полк ополчення під час Франко-індіанської війни. Стосунки між цими двома чоловіками зіпсувалися ще до того, як Дінвідді повернувся до Англії.

Браян Ферфакс. Син полковника Вільяма Ферфакса. Живучи по сусідству з Вашингтоном, він часто разом з ним полював на лисиць ще до

початку війни за незалежність. Браян був також суддею округу Ферфакс разом з Вашингтоном. Після війни він став єпископальним священником і отримав титул восьмого лорда Ферфаксом незадовго до своєї смерті в 1802 році.

Фердінандо Ферфакс. Молодший син Браяна Ферфакса. У 1790 році Фердінандо вніс пропозицію звільнити рабів і перевезти їх до Африки.

Джордж Вільям Ферфакс. Син полковника Вільяма Ферфакса, близький друг Вашингтона, успадкував маєток Бельвуар, землі якого примикали до Маунт-Вернона. Він був членом ради при губернаторі колонії Вірджинія, разом з Вашингтоном брав участь у роботі суду округу Ферфакс, а також був парафіянином парафії Труро. Коли Джордж Вільям переїхав до Англії в 1772 році, він полишив свої американські справи на Вашингтона. Він був противником британської колоніальної політики, що призвела до війни за незалежність, проте так і не повернувся до Америки.

Сара (Саллі) Кері Ферфакс. Вийшла заміж за Джорджа Вільяма Ферфакса у дуже ранньому віці. Саллі та її чоловік були у дуже добрих стосунках зі своїми сусідами — Джорджем і Мартою Вашингтонами. На підставі двох листів, надісланих їй Вашингтоном у 1758 році, дехто припускає, що у нього до неї були романтичні почуття.

Томас, лорд Ферфакс. Шостий лорд Ферфакс був власником величезного земельного володіння, яке подарував йому король. Ця так звана «Північна шия Вірджинії» за площею дорівнювала штатові Нью-Гемпшир. Маючи цю королівську синекуру, лорд Ферфакс до кінця 1740-х років жив в Англії і, як відомо, підтримував знайомство з драматургом Джозефом Едісоном та іншими світськими інтелектуалами. У віці майже п'ятдесяти років він приплив до Вірджинії й оселився у Вінчестері, присвятивши час управлінню своїми землями.

Полковник Вільям Ферфакс. Британський колоніальний чиновник, що працював у Карибському басейні й Массачусетсі. В 1732 році він став управителем величезних земельних володінь на «Північній ший Вірджинії» свого двоюрідного брата лорда Ферфакса. У Вірджинії полковник Ферфакс побудував собі маєток у Бельвуарі на річці Потомак, поруч з Маунт-Верноном. Він засідав у Палаті бюргерів колонії, а потім у раді при губернаторі. Він був наставником Лоуренса і Джорджа Вашингтонів.

Жан-Антуан Жозеф Фуше. Французький посол у Сполучених Штатах з 1794 по 1796 рік, призначений для арешту свого попередника Едмонда-Шарля Генета (Громадянина Генета). Його повідомлення про розмови з державним секретарем Едмундом Рендолфом спонукали останнього піти у відставку в 1795 році.

Генерал Горацио Гейтс. Британський офіцер, який служив у Вашингтона під час Франко-індіанської війни, а потім емігрував до Вірджинії. Гейтс став генерал-майором Континентальної армії, вигравши вирішальну битву під Саратоґою восени 1777 року. Змова Конвея, до якої приєднався Гейтс, мала на меті зробити його головнокомандувачем замість Вашингтона, проте нічого з цього не вийшло. Гейтс залишався служити в армії до мирного договору 1783 року.

Едмонд-Шарль Генет. Французький посол у США в 1793 році. Громадянин Генет наймав приватирів (піратів) для нападу на британські судна з американських портів, вербував американців, щоб ті вторгалися до британських та іспанських колоній, наполягав на тому, щоб американський уряд допомагав Франції у війні. Після того, як Генет пригрозив звернутися до американського народу через голову Вашингтона, президент попросив французький уряд відкликати Генета і звинуватив француза в розпалюванні ворожості до його адміністрації.

Крістофер Джіст. Житель фронтиру і першопроходець, який організував експедиції за дорученням компанії Огайо, коли її очолював Лоуренс Вашингтон. Джіст супроводжував Джорджа Вашингтона під час його першого суспільно значущого доручення, коли той доставляв послання від колоніального губернатора Вірджинії Дінвідді французьким військовим у Західну Пенсільванію в 1753 — 1754 роках. Джіст брав участь у битві за форт Несесіті в 1754 році і в експедиції Бреддока в наступному році.

Генерал Натаніель Грін. Власник ливарного заводу з Род-Айленду, який відмовився від квакерства заради участі в боротьбі з британцями. Грін був найнадійнішим командиром Вашингтона. Він часто виконував найскладніші його завдання. Піднявшись до генерал-майора і командувача південним театром військових дій у 1780 — 1781 роках, Грін помер в 1786 році, коли йому було всього лише сорок шість років.

Александр Гамільтон. Уродженець Вест-Індії, який прибув до Америки в підлітковому віці. Близкучий молодий артилерійський офіцер вразив Вашингтона. Після цього він був його ад'ютантом протягом декількох років. Перші п'ять років президентства Вашингтона Гамільтон був міністром фінансів. Він допоміг встановити фінансову основу для функціонування нового уряду. Гамільтон відстоював конституцію в есе, що друкувалися у «Федералісті». Його статті в газетах надавали суттєву підтримку адміністрації Вашингтона.

Патрик Генрі. Близкучий оратор і досвідчений політик. Генрі працював разом з Вашингтоном в Палаті бюргерів у Вірджинії, а також у Континентальному конгресі. Хоча їхні погляди на ратифікацію конституції не збігалися, вони зберегли дружні стосунки до смерті Генрі в 1799 році.

Томас Джефферсон. Джефферсон і Вашингтон, обидва члени Палати бюргерів і Континентального конгресу, поділяли ентузіазм щодо освоєння західних земель від Аппалачів до річки Міссісіпі. Вашингтон зробив Джефферсона своїм першим державним секретарем і чекав вісім місяців, поки його колега з Вірджинії повернеться зі своєї дипломатичної місії в Парижі й відвідає свій маєток в Монтічелло. Вони ефективно працювали за першої каденції Вашингтона, але Джефферсон пішов у відставку після того, як розчарувався у позиції президента, який відстоював сильний національний уряд, і суперечки з міністром фінансів Гамільтоном. Джефферсон став лідером опозиції до Вашингтона, був обраним віцепрезидентом в 1796 році, а потім став третім президентом США.

Томас Джонсон. Політичний діяч штату Меріленд і союзник Вашингтона. Джонсон став першим губернатором свого штату. Працюючи з Вашингтоном над відкриттям Потомака для навігації, він засідав у раді директорів компанії «Потомак», а також був одним з перших комісарів округу Колумбія. Джонсон деякий час працював у Верховному суді США.

Генрі Нокс. Книготорговець з Бостона, який, не маючи військового досвіду, став начальником артилерійської служби Континентальної армії і довіреним радником Вашингтона. Нокс також був першим військовим міністром країни.

Жильбер дю Мотье, маркіз де Лафает. Його вважали майже прийомним сином Вашингтона. Лафает прибув до Америки, щоб воювати з британцями, в 1777 році й отримав звання генерал-майора до того, як йому виповнилося двадцять років. Лафает підтримав Вашингтона під час змови Конвея і командував американськими військами в декількох боях, зокрема, під час осади Йорктауна. Після війни він повернувся до Франції, де був одним із лідерів першого етапу революції 1789 року. Лафает закликав Вашингтон звільнити своїх рабів.

Генрі Лоуренс. Купець і работорговець з Південної Кароліни. Лоуренс представляв цей штат на Континентальному конгресі та був його президентом у 1777 — 1778 роках. Лоуренс надавав важливу політичну підтримку Вашингтону під час змови Конвея і в період перебування війська в таборі Веллі-Фордж.

Джон Лоуренс. Син Генрі Лоуренса, офіцер штабу Вашингтона в Континентальній армії. Уродженець Південної Кароліни, він виступав проти рабства і без успіху прагнув створити полк рабів з Півдня, які могли б отримати свободу після проходження військової служби.

Тобіас Лір. Уродженець Нью-Гемпшира і випускник Гарварду. Він був особистим секретарем Вашингтона з 1784 по 1799 рік. Лір одружився з племінницею Марти Вашингтон — Фанні Бассет Вашингтон. Він за-

лишав по собі зворушливу розповідь очевидця про останню хворобу Вашингтона.

Чарльз Лі. Член великого сімейства Лі з округу Вестморленд. Він давав Вашингтонові юридичні консультації протягом 1790-х років і був генеральним прокурором протягом останніх п'ятнадцяти місяців президентства Вашингтона.

Генерал Чарльз Лі. Офіцер британської армії під час Франко-індіанської війни, який пізніше служив в арміях Польщі та Португалії. Ексцентричний Лі, який, як правило, завжди походжав у супроводі кількох собак, приплив до Америки й став генерал-майором Континентальної армії. Після своєї безвідповідальної поведінки під час Монмутської битви в 1778 році він зажадав, щоб військовий суд розглянув його вчинки. Лі відсторонили на рік від участі в бойових діях. Назад він так і не повернувся.

Генрі Лі (Гаррі Легкий Кінь). Командир кавалерії Континентальної армії, брат генерального прокурора Чарльза Лі. Він став губернатором Вірджинії і політичним союзником Вашингтона. Один з його синів, Роберт Лі, одружився з Парке Кастіс, дочкою внука Марти Вашингтон Джорджа Вашингтона.

Річард Бланд Лі. Молодший брат Генрі та Чарльза Лі. Він представляв округ Вашингтона в Палаті представників протягом перших шести років його президенства, і його голос став вирішальним при прийнятті компромісі 1790 року. Внаслідок цього компромісу уряд переїжджав у нову столицю на берегах Потомаку, а також була прийнята нова фінансова система, запропонована Вашингтоном і Гамільтоном.

Річард Генрі Лі. Сучасник Вашингтона. Він був одним з лідерів Палати бюргерів і Континентальних конгресів, поставив свій підпис під Декларацією незалежності. Лі виступав проти ратифікації конституції, але потім був сенатором від штату Вірджинія.

Бетті Вашингтон Льюїс. Молодша сестра Вашингтона вийшла заміж за Філдінга Льюїса, торговця з Фредеріксберга. Восьмеро з її дітей дожили до дорослого віку. Вашингтон наймав кількох її синів як секретарів або управителів. Коли її мати, Мері Болл Вашингтон, відмовилася від хазяйнування на Поромній фермі у віці шістдесяти двох років, вона переїхала до Бетті, й дочка доглядала за нею до самої смерті матері.

Філдінг Льюїс. Чоловік Бетті Вашингтон, торговець з Фредеріксберга, генеральний комісар із боєприпасів Континентальної армії. Вашингтон часто зупинявся з сім'єю Льюїса під час подорожей між Маунт-Вернон і Вільямсбергом.

Джеймс Медісон. Найближча політична довірена особа Вашингтона у вирішальні роки, що передували Конституційному конвенту 1787

року і протягом першого року роботи нового уряду. Медісон просував десять поправок Білля про права через Конгрес і брав участь у складанні головних ранніх законів. Стурбований повноваженнями, отриманими Вашингтоном як президентом, Медісон, об'єднавшись з Джефферсоном, заснували «Республіканський інтерес», який згодом перетворився на Республіканську партію, яка з часом стала називатися Демократичною партією. Він обіймав посаду державного секретаря за президентства Джефферсона, а потім сам став четвертим президентом.

Джордж Мейсон. Живучи неподалік від Маунт-Вернона, Мейсон забезпечував Вашингтона більшою частиною інтелектуальної аргументації та риторики проти британської політики стосовно колоній у період з 1769 по 1774 рік, зокрема, брав участь у написанні Ферфакських резолюцій. Через хронічну хворобу Мейсон часто відмовлявся від безпосередньої участі в громадській діяльності. Він був делегатом Конституційного конвенту 1787 року, але його відмова підписати підсумковий документ призвела до розколу між ним і Вашингтоном.

Джеймс Макгенрі. Народився в Ірландії та вивчився на хірурга в Америці. Макгенрі оселився в Меріленді й служив секретарем у Вашингтоні під час війни. Він був військовим міністром в останній рік президентства Вашингтона, а потім за президентства Адамса.

Тімоті Пікеринг. Генерал-ад'ютант і генерал-інтендант Континентальної армії. Пікеринг, родом з Массачусетсу, служив у адміністрації Вашингтона як генеральний поштмейстер військового міністра, а потім державного секретаря (після того, як четверо інших відмовилися від посади). Він продовжував працювати державним секретарем в адміністрації Адамса.

Едмунд Рендолф. Після короткої служби ад'ютантом Вашингтона в Континентальній армії піднявся в політичних колах Вірджинії, став губернатором і делегатом Філадельфійського конвенту у 1787 році, де він представив план Вірджинії на початку обговорень. Рендолф відмовився підписувати конституцію, але потім зголосився підтримати ратифікацію. Він служив генеральним прокурором за адміністрації Вашингтона, а потім державним секретарем до своєї відставки після скандалу влітку 1795 року.

Адам Стівен. Шотландець, який вивчав медицину. Оселившись у Західній Вірджинії, він приєднався до вірджинського ополчення під час Франко-індіанської війни й став другим у командуванні після Вашингтона у Вірджинському полку. Він без успіху змагався з Вашингтоном на виборах 1761 року в Палату бюргерів в окрузі Фредерік. Його дії як старшого офіцера Вірджинського полку були піддані критиці з боку Палати бюргерів. Під час війни за незалежність Стівен став гене-

рал-майором, але військовий суд звільнив його з армії після битви біля Джермантауну в 1777 році.

Девід Стюарт. Лікар з Олександрії. У 1783 році Стюарт одружився з вдовою Джона Парке Кастіса, що був пасинком Вашингтона. Він став довіреною особою Вашингтона. Стюарт був членом Палати делегатів Вірджинії та місцевого конвенту, що ратифікував конституцію в 1788 році. Стюарт був лідером кампанії, спрямованої на те, щоб перенести місце роботи уряду на береги Потомаку.

Енн Ферфакс Вашингтон. Дочка полковника Вільяма Ферфакса вийшла заміж за Лоуренса, улюбленого зведеного брата Вашингтона, й успадкувала під нього Маунт-Вернон. Коли вона знову вийшла заміж, жінка почала здавати маєток Вашингтонові в оренду. Той успадкував Маунт-Вернон після смерті Енн та її дочки, народженої від Лоуренса.

Августин (Гус) Вашингтон. Батько Джорджа переселився зі своєю родиною з Поупс-Кріка в окрузі Вестморленд у Літл-Хантінг-Крік на Потомаку, який згодом став називатися Маунт-Вернон. Більшу частину своєї енергії Гас присвятив ливарному заводу. Він помер у віці сорока дев'яти років, коли Вашингтону було одинадцять років.

Августин (Остін) Вашингтон Молодший. Зведений брат Джорджа Вашингтона. Він успадкував сімейну власність Поупс-Крік в окрузі Вестморленд і був членом Палати бюргерів протягом чотирьох років. У родині його звали Остіном. Він помер у віці сорока двох років.

Башрод Вашингтон. Він був старшим сином улюбленого молодшого брата Вашингтона — Джона Августина («Джека»). Як приватний адвокат Башрод брав участь у засіданнях Палати делегатів Вірджинії та конвенту цього штату, що ратифікував конституцію. Джон Адамс призначив його до Верховного суду США. Він був головним виконавцем волі Вашингтона та успадкував Маунт-Вернон.

Чарльз Вашингтон. Молодший брат Джорджа Вашингтона. Він оселився на заході в 1780 році й заснував місто Чарльз-Таун, назване на його честь, яке зараз розташоване в штаті Західна Вірджинія.

Френсіс (Фанні) Бассет Вашингтон [Лір]. Дочка Бервелла і Анни Марії Бассет, переїхала до Майнт-Вернону після смерті матері в 1778 році. Жінка вийшла заміж за Джорджа Августина, племінника Вашингтона. Після ранньої смерті чоловіка Фанні вийшла заміж за секретаря Вашингтона Тобіаса Ліра.

Джордж Августин Вашингтон. Син брата Вашингтона Чарльза. Він служив майором Континентальної армії. Після війни Джордж Августин відправився на Карибські острови в пошуках зцілення від туберкульозу. Після повернення він працював управителем Маунт-Вернона й одружився з Фанні Бассет, але помер у тридцять з хвостиком років.

Джон (Джек) Августин Вашингтон. Четверта дитина Мері й Гуса Вашингтонів. Джек був улюбленцем Джорджа Вашингтона серед молодших братів. Він був членом комітету з безпеки округу Вестморленд під час війни за незалежність і керував діловими справами своєї матері протягом декількох років.

Лоуренс Вашингтон. Він був на чотирнадцять років старший за свого зведеного брата Джорджа і здобув освіту в Англії. Лоуренс швидко піднявся в суспільній ієрархії Вірджинії. Він керував військовою частиною в британській експедиції на Карибські острови, одружився з дочкою полковника Вільяма Ферфакса з Бельвуара, засідав у Палаті бюргерів і був членом парафіяльного управління Труро й президентом компанії Огайо, яка мала на меті заселення західних земель. Марно шукаючи зцілення від туберкульозу, він помер у віці тридцяти чотирьох років. Лоуренс замінив Джорджеві Вашингтоні батька після смерті Гуса. Він познайомив його з Ферфаксами та іншими впливовими людьми Вірджинії. Вашингтон вважав Лоуренса своїм кращим другом і зберіг його портрет у своєму кабінеті у Маунт-Верноні.

Лунд Вашингтон. Двоюрідний брат Вашингтона, що жив у віддаленій місцевості біля Чотанк-Крік у Вірджинії. Він управляв Маунт-Верноном понад двадцять років. На прохання Лунда його вдова звільнила рабів після його смерті в 1796 році.

Мері Болл Вашингтон. Мати Вашингтона Мері осиротіла у віці дванадцяти років і жила зі своєю старшою сестрою, поки не вийшла заміж за Гуса Вашингтона, від якого у неї було п'ятеро дітей, що дожили до повноліття. Мері було тридцять шість років, коли вона стала вдовою і матір'ю-одиначкою. Жінка управляла Поромною фермою поблизу Фредеріксбурга понад два десятиліття після цього. Сучасники вважали, що сильний характер і самодисципліну Вашингтон успадкував у матері. Мати й син поділяли хронічну тривогу з приводу нестачі грошей.

Семюел Вашингтон. Другий син, народжений від Мері й Гуса Вашингтонів. Він служив в ополченні Вірджинії в перші роки війни за незалежність. Семюел оселився в Західній Вірджинії, але помер у віці сорока семи років, залишивши трьох неповнолітніх дітей, долею яких почав опікуватися Вашингтон.